

Arrest

nr. 69 915 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 september 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. JADIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 27 augustus 2010 België te zijn binnengekomen, diende op 4 oktober 2010 een asielverzoek in.

1.2. Op 13 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 augustus 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [A. E.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13 mei 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “*het algemeen principe van belgisch administratief recht van goede administratie, evenwaardigheid en redelijkheid*”. Hij stelt dat de bestreden beslissing enkel kon worden genomen ingevolge een materiële vergissing.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Ind[er]jaad,

- Werd de beslissing betekend via de posterijen op een formulier dat houdt geen stempel en geen echte handtekening: dit, in schending van het algemeen principe van goed administratie: een administratieve akte blijkt een gewoon ontwerp van akte (zonder een begin van juridische waarde) zolang dat de bevoegde functionaris niet getekend heeft:

- In het dossier, het bevel werd nooit getekend door de Heer [V. P.], en de stempel van die belangrijke hoge functionaris werd niet gebruikt: de akte bestaat niet; het “bevel” houdt zelfs niet een minimale juridische kracht: in belgisch administratieve recht, kan men houden dat de heer [A.] werd nooit gevraagd om het land te verlaten; een ontwerp zonder krachtwaarde in die zin heeft misschien bestaan, enkel een ontwerp, dat de kwestieuze akte is.

- De Belgische Consti[t]utie werd tevens in dit dossier geschonden, in de zin dat het bevel discrimineert op manifeste wijze de verzoeker voor de reden dat hij leeft met Mevrouw [B.] als “niet-getrouwde Koppel”; ze leven alle beide te samen, met hun kind, ze hebben te samen asiel gevraagd; ze zijn samen op twee geweest voor al onderhouden bij de politiefunctionarissen van CGVS en Dienst Vreemdelingen-

zaken; ze mo[e]sten ze getrouwd geweest, had de Dienst Vreemdelingenzaken geen bevel om het land te verlaten aan de verzoeker gegeven, maar wel de zelfde voorlopi[g]e toelating tot verblijf (oran[je] kaart) dat hij h[e]eft toegekend aan Mevrouw [B.] De verzoeker werd hierdoor serieus gesanctioneerd voor zijn filoso[f]ische opinie; hij is slachtoffer van discriminatie;

De kwestieuze akte heeft geen begin zelfs van kracht: 't is niet getekend geweest, en daarenboven, de motivatie van de zo gezegde "staatsbeslissing" is tot en met een discriminatieakte."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Wat vooreerst verzoekers kritiek op de kennisgeving betreft, merkt verwerende partij op dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker geheel terecht en overeenkomstig art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit (KV van 08.10.1981) aan verzoeker werd betekend via de bijlage 13quinquies.

Verzoeker kan verder niet dienstig voorhouden dat deze beslissing geen handtekening bevat.

De verwerende partij erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een "gefotokopieerde of gescande handtekening". Het betreft hier wel degelijk een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen.

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

"onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon".

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

"een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt".*

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*

- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Terwijl de ondertekenaar, de heer [P. V. B.], gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller overigens ook niet betwist.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot”. (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de “ondertekening” niet noodzakelijkerwijze een “geschreven” handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verwerende partij is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de elektronische handtekening op de bestreden beslissing, de elektronische weergave is van de handtekening van de betrokken attaché, N. B. Verzoeker betwist evenmin dat attaché N. B. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker niet de beslissing op zich betwist, die op elektronische wijze werd overgemaakt of de onveranderlijkheid ervan, doch wel de elektronische handtekening die op de akte figureert. Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch de door verzoeker geschonden geachte bepalingen stellen dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze een derde toegang zou kunnen hebben tot de elektronische handtekening van attaché N. B. en die op de beslissing zou kunnen plakken”. Verzoekers betoog blijft dan ook beperkt tot een gratuite redenering, die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de rechtsgeldigheid van de rechtshandeling niet en toont met betoog niet aan dat de rechtshandeling ongeldig is. (R.v.V. nr. 23.210 van 19 februari 2009)

Verwerende partij verwijst tevens naar de arresten nrs. 207.655 en 207.656 dd. 24.09.2010 van de Raad van State, waarin deze als cassatierechter uitdrukkelijk geoordeeld heeft dat:

“overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4 §5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan de elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt, dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché [K. V.] beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, “die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen zijn gekoppeld die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)”; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, bijgevolg niet opgaat en dat “de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K. V.”;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door aldus te oordelen, de aangehaalde bepalingen niet geschonden heeft”

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

‘(...) Verzoeker wijst erop dat het bevel ‘voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde’ vermeldt en de naam A.E.F. vermeldt, doch dat de handtekening onleesbaar is. Verzoeker betoogt dat hij hierdoor niet kan nagaan of de handtekening wel degelijk van een gemachtigde van de minister is, noch kan hij nagaan wie A.E.F. is, met name of A.E.F. een gemachtigde van de minister is.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de stad Antwerpen op 18 oktober 2010, met de vermelding “in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid meegedeeld op datum van 20/08/2010 (...)”. Het administratief dossier bevat de beslissing van 20 augustus 2010 waarin aan de stad Antwerpen uitdrukkelijk de opdracht wordt gegeven een bevel ter kennis te brengen aan betrokkene, aan de hand van het model van bijlage 13, zoals deze is toegevoegd aan het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens vermeldt deze beslissing uitdrukkelijk “Voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, S.V.S. (...) attaché” en werd deze met de hand ondertekend, zodat verzoeker de hoedanigheid of de bevoegdheid kan nagaan. Verzoeker betwist niet dat een attaché in functie bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan optreden als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid noch dat S.V.S. niet bevoegd zou zijn voor het nemen van de beslissing. Ook de bijlage 13 die vervolgens op 13 oktober 2010 werd opgesteld en aan verzoeker werd ter kennis gebracht, bevat de vermelding “de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid”, de naam van de gemachtigde A.E.F en de handtekening, die opnieuw met de hand werd aangebracht.

De bestreden beslissing werd aldus genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en de gemachtigde van de burgemeester neemt enkel de kennisgeving voor zijn rekening op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat, een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard is om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781, RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het loutere feit dat een handtekening een “krul” betreft, zonder dat er een naam kan worden in herkend, terwijl deze handtekening expliciet over de voorgedrukte naam werd aangebracht, niet aantoon dat de beslissing door een niet bevoegde persoon zou zijn genomen. De Raad stelt vast dat zowel uit de ter kennisgebrachte beslissing, als uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen en ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, nu zowel de naam als de handtekening als het feit dat deze persoon een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is op de beslissing wordt vermeld. Er dient te worden uitgegaan van een vermoeden dat de naam en de handtekening één en dezelfde persoon betreft. Het is aan verzoeker om minstens een begin van bewijs aan te brengen waarom hij meent dat de handtekening niet zou toebehoren aan de erbij vermelde naam als waarom hij meent dat de persoon niet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou zijn, hoewel de beslissing dit uitdrukkelijk vermeldt. Een loutere vaststelling dat de handtekening ‘een krul’ betreft, is geen begin van bewijs, zodat verzoeker geenszins aantoon dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet door de bevoegde persoon zou zijn genomen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Verzoeker weerlegt met zijn betoog geenszins dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 56.590 van 24 februari 2011)

In antwoord op de andere kritiek van verzoeker dat hij gediscrimineerd wordt t.a.v zijn partner die over een oranje kaart zou beschikken, laat verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen andermaal in rechte en in feite falen.

Mevr. [E. B.] heeft immers bij schrijven dd.06.07.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ingediend, doch nopens deze aanvraag is nog geen beslissing nopens de ontvankelijkheid genomen.

Verzoeker kan evenwel niet dienstig verwijzen naar deze aanvraag 9ter van mevr. [B.]. Immers moet worden vastgesteld dat op geen enkel ogenblik in de aanvraag van mevr. [E. B.] (zie bijlage 1) wordt verwezen noch melding wordt gemaakt van verzoeker. Integendeel wordt in het onderdeel betreffende de familie van betrokkene enkel gesteld dat mevr. [E. B.] beroep kan doen op haar ouders (met wie ze samenwoont) en op haar broer die in Ukkel woont (met voeging van kopie van de paspoorten van de ouders en van de broer); doch wordt geen melding gemaakt van verzoeker.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13.05.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen,
- verzoeker tegen deze beslissing geen beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Zodoende heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend."

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd, beslissing die door verzoeker niet is aangevochten.

De gemachtigde heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981 en art. 52/3 van de wet dd. 15.12.1980, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken

vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu werpt verzoeker evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken.

Immers dient te worden vastgesteld dat er door de bevoegde asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na gedegen onderzoek terecht werd geoordeeld dat verzoeker dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De summiere uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3.1. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker nalaat in concreto aan te duiden op grond van welke bepaling of van welk beginsel van behoorlijk bestuur de bestreden beslissing of een “*stempel*” of een “*echte handtekening*” dient te bevatten van de steller van de akte. Verzoeker verwijst naar het “*algemeen principe van goed administratie*”, doch een dergelijk beginsel is de Raad onbekend.

Louter ten overvloede stelt de Raad vast dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché P. V. B., wordt vermeld in deze beslissing. Verzoeker heeft kennis van deze naam, nu hij deze weergeeft in zijn verzoekschrift, en betwist niet dat attaché P. V. B. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen. De Raad stelt verder vast dat de originele bestreden beslissing die zich bevindt in het administratief dossier is voorzien van een gescande handtekening van attaché P. V. B. Het gegeven dat op het afschrift dat verzoeker heeft ontvangen deze gescande handtekening niet meer goed zichtbaar is, doet geen afbreuk aan het feit dat wel degelijk een handtekening werd aangebracht. De Raad van State oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché P. V. B. genomen is en deze stelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook in geen geval worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden akte niet zou bestaan of dat deze beslissing geen juridische waarde zou hebben wegens het ontbreken van een handtekening.

3.3.2. In de mate dat verzoeker verder, door de verwijzing naar het principe van “*evenwaardigheid en redelijkheid*”, een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel lijkt te willen inroepen, moet worden vastgesteld dat hij nalaat om met concrete gegevens op een voor de Raad en voor verweerder begrijpelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.3.3. De uiteenzetting van verzoeker laat daarnaast niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Zowel de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum als het gegeven dat de commissaris-generaal op 13 mei 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat er sprake is van een “*vergissing*” bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.4. Van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, waarop verzoeker nog lijkt te willen alluderen, kan er slechts sprake zijn indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verzoeker toont geen schending van het gelijkheidsbeginsel of het beginsel van non-discriminatie aan door enkel te stellen dat vreemdelingen die ervoor opteerden te huwen of op een andere wijze een aanverwantschapsband tot stand te brengen met een vrouw die over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikt bepaalde verblijfsrechten kunnen laten gelden, terwijl vreemdelingen die slechts een feitelijke relatie met een dergelijke vrouw onderhouden deze mogelijkheid niet hebben.

Tevens moet worden geduid dat verzoeker zelfs niet aannemelijk maakt dat hij een relatie heeft met een vrouw die in België over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikt, zodat zijn uiteenzetting hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat hij zich in een situatie bevindt die tot discriminaties aanleiding kan geven.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK